

Пастка для розбійника

В неділю вранці поросятко Бублик нетерпляче чекало, притискаючись п'ятчком до вікна, коли його друзі Тім, Боня, Проша і Піп зайдуть за ним по дорозі в ліс. Тиждень тому їх нові приятелі, лісові зайчата, запросили їх в гості. На вулиці було прохолодно. Від подиху поросяти скло запотівало, Бублик знов і знов протирав його й визирав на вулицю.

Нарешті його друзі з'явилися біля забору. Бублик схопив рюкзак, куртку і вибіг на вулицю. Сніг валив цілу ніч, і всі дерева одяглися в білі шати.

— Що ви так довго? — спитав Бублик. Насправді він був неймовірно щасливий, що вони нарешті йдуть до лісу.

Звірята залишили ферму і попрямували наверх по схилу пагорба, де вже було видно ліс. Приблизно за годину друзі дісталися до місця зустрічі. Там їх мало чекати зайчєня Жуня, але його ще не було.

— Мама сказала мені, що зайці, ймовірно, мої дальні родичі, — поважно сказав кролик Проша. — Може, ми прийшли зарано, а?